

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 831/06
07.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Милене Инић-Дрецун, Горана Чавлине, Бате Цветковића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката ББ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Пожаревцу К. 52/2001 од 27.12.2005. године, у седници већа одржаној дана 07.06.2006. године у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку у присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АА, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНИМ УВАЖЕЊЕМ жалбе браниоца оптуженог АА, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ у погледу одлуке о казни пресуда Окружног суда у Пожаревцу К. бр. 52/2001 од 27.12.2005. године, тако што Врховни суд оптуженог АА, за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС, за које је оглашен кривим том пресудом, ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 11.06.1995. године до 31.10.1995. године, док се у осталом делу жалба браниоца оптуженог ОДБИЈА као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног суда у Пожаревцу К. бр. 52/2001 од 27.12.2005. године оптужени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 11.06.1995. године до 31.10.1995. године.

Оптужени је обавезан да плати све трошкове кривичног поступка колико они буду износили, а о чему ће председник већа донети посебно решење, а да на име судског паушала плати суду износ од 20.000 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Истом пресудом оштећени ЦЦ и ДД, су ради остваривања имовинскоправног захтева упућене на грађанску парницу.

Против ове пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог, адвокат ББ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Врховни суд првостепену пресуду укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Републички јавни тужилац Србије у писменом поднеску Ктж. бр. 935/06 од 09.05.2006. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована, а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног

Републичког јавног тужиоца и присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката ББ, на којој је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и мишљења Републичког јавног тужиоца датог у напред наведеном писменом поднеску, нашао да је жалба браниоца оптуженог АА делимично основана.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које Врховни суд као другостепени увек пази по службеној дужности у смислу члана 380. ЗКП.

Следствено томе, Врховни суд налази да првостепена пресуда не садржи ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, које се, према наводима жалбе браниоца оптуженог, огледају у томе што је изрека првостепене пресуде неразумљива и то у погледу степена алкохолисаности оптуженог у време извршења предметног кривичног дела, те да пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, а они који су дати су међусобно противречни, будући да првостепени суд у целости прихвата исказе сведока ЕЕ и ФФ, али приликом интерпретације њихових исказа изоставља део када су навели да оптужени у време када је изашао из кафића, дакле, пре предметне саобраћајне незгоде није одавао утисак лица које је под дејством алкохола, што потом и не цени приликом утврђивања нивоа алкохолемије оптуженог. Најзад побијајући пресуду по истом основу указује и да је првостепени суд погрешно у образложењу пресуде представио налаз и мишљење вештака Института за судску медицину.

Ово стога, јер Врховни суд налази, а насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца оптуженог да је изрека првостепене пресуде разумљива, јер иста садржи сва законска обележја кривичног дела за које је оптужени оглашен кривим, а навод у чињеничном опису дела оптуженог у изреци пресуде "да је оптужени управљао својим путничким возилом под дејством алкохола од најмање око 1 промила у крви" не доводи у сумњу стварну количину алкохола у крви коју је оптужени имао у време извршења предметног кривичног дела, будући да је првостепени суд децидирано у образложењу пресуде истакао да је на основу налаза и мишљења вештака др ХХ и Института за судску медицину утврдио алкохолемију оптуженог пре саобраћајне незгоде од најмање 1 промила. С тим у вези неоснован је и навод браниоца оптуженог којим се указује да у пресуди нема разлога о томе на који начин је утврђен степен алкохолисаности оптуженог утицао на његову способност на вожњу с обзиром да је првостепени суд на страни 10 образложења пресуде навео да је на основу допунског налаза и мишљења др ХХ, утврдио да се оптужени у време удеса налазио у лакој степену алкохолисаности и да такво стање код возача компромитује његову способност за безбедну вожњу.

Сем тога, Врховни суд налази да првостепени суд тиме што у целости прихвата исказе ЕЕ и ФФ, саслушаних у својству сведока, а да при том не цитира нити пак цени приликом утврђивања степена алкохолисаности оптуженог, њихове исказе у делу када су навели да оптужени у време када је изашао из кафића пре саобраћајне незгоде није одавао утисак лица под дејством алкохола, није учинио разлоге пресуде о одлучној чињеници - алкохолисаност и оптуженог у време извршења кривичног дела противуречним, будући да је исту утврдио на основу стручних и објективних налаза и мишљења судских вештака Института за судску медицину и др ХХ, па су стога за утврђивање ове чињенице без значаја субјективне оцене ових сведока.

Најзад, о одлучним чињеницама, нема ни противуречности између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини налаза и мишљења вештака Института за судску медицину и самог тог налаза и мишљења, јер је првостепени суд означени налаз у потпуности правилно цитирао, па су стога и супротни жалбени наводи браниоца оптуженог оцењени као неосновани.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања бранилац оптуженог жалбом оспорава правилност чињеничних закључака првостепеног суда у погледу одлучних чињеница везаних за постојање кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС и кривичне одговорности оптуженог АА за исто. Наиме, бранилац оптуженог жалбом истиче да у првостепеном поступку није на поуздан начин утврђен степен алкохолисаности оптуженог и с тим у вези указује да је првостепени суд погрешно што није прихватио његову одбрану о количини попијеног пића пре и након саобраћајне незгоде. Истовремено жалбом се оспорава и оцена налаза и мишљења вештака саобраћајне струке од стране првостепеног суда и указује, супротно закључку првостепеног суда, да управљање возилом неприлагођеном брзином није узрок предметне саобраћајне незгоде, већ да је до исте дошло јер је оптужени био принуђен да предузме радњу интензивног кочења скретањем у лево ради избегавања директног контакта са возилом којим је управљао оштећени ГГ, а да се ни повреде сада покојних ГГ и ИИ не могу приписати пропустима у вожњи оптуженог, већ, напротив, преоптерећености возила оштећеног запаљивом материјом.

Изнете жалбене наводе, Врховни суд оцењује као неосноване и истима се не доводи у сумњу закључак првостепеног суда да је оптужени извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС, јер је првостепени суд чињенично стање тачно и потпуно утврдио правилно ценећи све изведене доказе појединачно и у међусобној повезаности као и са одбраном оптуженог.

Алкохолисано стање оптуженог са степеном алкохолемије од најмање 1 промил, утврђено је на основу налаза и мишљења вештака Института за судску медицину, а који је у складу са констатацијом истражног судије у записнику о увиђају предметне саобраћајне незгоде, да је оптужени одавао утисак пијаног човека и исказом ЈЈ, саслушаног у својству сведока који је указао да је током разговора са оптуженим након удеса исти био пијан, па је првостепени суд ценећи ове доказе и доводећи их у везу са налазом и мишљењем вештака др ХХ у коме је наведено да је оптужени у време удеса могао имати између 1 и 1,2 промила алкохола у крви услед кога је његова способност за безбедну вожњу била компромитована, правилно, управљање возилом у алкохолисаном стању довео у узрочну везу са настанком предметне саобраћајне незгоде. С тим у вези првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд, због чега није прихватио одбрану оптуженог дату на главном претресу и то у погледу количине конзумираног алкохола пре и након критичног догађаја јер је иста у супротности са напред наведеним доказима који су међусобно сагласни, а на основу којих је првостепени суд утврдио степен алкохолисаности оптуженог у време извршења кривичног дела. Надаље, по оцени Врховног суда, првостепени суд је правилно оценио као неосновану одбрану оптуженог и у делу када је тврдио да је оштећени ГГ својим путничким возилом прешао на коловозну траку којом се он кретао управљајући својим путничким возилом, па је, да би избегао директан контакт са овим возилом, прешао у коловозну траку намењену за кретање возила из супротног смера, имајући у виду да је оваква његова одбрана противречна исказима сведока ЈЈ и КК које првостепени суд правилно прихвата као веродостојне, а који су навели да оштећени ни у једном тренутку није прелазио у коловозну траку којом се кретало возило оптуженог као и са налазом и мишљењем вештака саобраћајне струке ЛЛ, а на основу кога је утврђено да пропуста на страни оштећеног није било, а да би оптужени могао избећи судар о леви бок "М" којим је управљао оштећени само да је возилом управљао брзином мањом од 72,3 км на час.

Стога, по оцени Врховног суда, на основу правилне оцене наведеног налаза и мишљења вештака саобраћајне струке је утврђено да је предузимање интензивног кочења са скретањем у лево од стране оптуженог могло бити предузето као радња из субјективних разлога који нису везани за опасност саобраћајне радње - препреке на путу, па је стога првостепени суд правилно нашао да у настанку саобраћајне незгоде нема доприноса оштећеног, што све указује на неоснованост одбране оптуженог и у овом делу, па се самим тим и жалбени наводи браниоца оптуженог којима се оваква одбрана следи, показују као неосновани.

С тим у вези, првостепени суд је правилно пропусти оптуженог који се огледа у преласку на леву страну коловоза и то у тренутку када му је из супротног смера долазило у сусрет путничко возило марке "М" којим је управљао сада покојни ГГ, довео у узрочну везу са непрописном вожњом оптуженог који се кретао неприлагођеном брзином условима пута и саобраћаја и то од 84,2 км на час, у алкохолисаном стању од 1 промила алкохола у крви, услед чега је предњим левим делом возила ударио предњи леви бочни део возила «М» који се услед удара након слетања са коловоза запалио, при чему су оштећени ГГ и ИИ задобили телесне повреде које су проузроковале њихову смрт, те да је у односу на основно кривично дело оптужени поступао са евентуалним умишљајем а у односу на наступелу смртну последицу нехатно.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно је примењен кривични закон када је дело оптуженог описано у изреци првостепене пресуде правно квалификовано као кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС, те се неосновано жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда и због повреде кривичног закона као што је неоснован и предлог у жалби да првостепена пресуда буде укинута и предмет враћен истом суду на поновно суђење.

Надаље, с тим у вези, иако је у међувремену дана 01.01.2006. године, ступио на снагу Кривични законик којим је кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС предвиђено као кривично дело из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. тог закона, а којом одредбом је прописана блажа казна затвора у односу на одредбу члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС, која је важила у време извршења кривичног дела у питању, Врховни суд налази да нови, Кривични законик није блажи за учиниоца у конкретном случају, будући да одредба члана 297. став 5. Кривичног законика, свим учиниоцима кривичног дела из члана 297. од става 1. до става 4., осим изрицања казне затвора предвиђа и обавезно изрицање мере безбедности забране управљања моторним

возилом, која мера није изречена првостепеном пресудом, па самим тим овај суд, није по службеној дужности првостепену пресуду преиначио у погледу правне оцене дела.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни, поводом жалбе браниоца оптуженог која је изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, па у смислу члана 383. ЗКП, садржи у себи жалбу због одлуке о кривичној санкцији, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио све околности из члана 41. ОКЗ, а које су од значаја за врсту и висину кривичне санкције, али утврђеним олакшавајућим околностима а то су да је оптужени релативно млад човек, његово породично стање, коректно држање пред судом и жаљење због настале последице, није дао одговарајући значај, па је оптуженом изрекао строжу казну затвора него што је то нужно са аспекта сврхе кажњавања. Стога је Врховни суд уважио жалбу браниоца оптуженог имајући при том у виду да је од извршења предметног кривичног дела протекао дужи временски период (11 година), па је оптуженог за извршено кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 11.06.1995. до 31.10.1995. године, налазећи да је оваква казна сразмерна тежини извршеног кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог, те нужна, али и довољна за остварење сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ.

Због изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Председник већа-судија,

Јанко Лазаревић, с.р.

Записничар,

Весна Веселиновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сђ